

Gazda József

A magyar nemzettudat állapota és a magyar jövő

Gr. Széchenyi István mondta: *egyetlen nemzetnél sem vagyunk alábbvalóak!* És ezt: már akkor, a nemzet feltámadásának, magára eszmélésének a korában, a reformkorban kellett mondani! Mert már akkor: elesettek voltak eleink, elvesztették a magukba vetett hitet. És: ezt a hitet kellett visszaadni, a magunkba vetett hitet, a nemzeti méltóság hitét.

Azóta a magunk elvesztésének ez az állapota erősödött, fokozódott, sőt napjainkban már-már vészhelyzetté alakult. Oly lélekállapottá, mely veszélyezteti a nemzet holnapját. Veszélyezteti a nemzet megmaradását.

Ki kell mondanunk: meghasonlott nemzet vagyunk. Meghasonlott nemzet, mely elvesztette önmagába vetett hitét, ennek hitnek méltóságát. Kezd vészes méreteket ölteni azok aránya, akik már-már belefásultak, s közönnyel élnek meg magyarságukat. Mert minek keseregni? Értelmetlen, és nem is fontos. Mert az: hátrányos számukra. Mert: „*abból nem lehet megélni*”, és következőképpen az nem is kell.

Vörösmarty szörnyű látomása sejlik fel:

*„A sírt, hol egy nemzet süllyed el,
Népek veszik körül.”*

Már a XVI-XVII. század erdélyi emlékiratírói a megmaradás sóhajait, a jaj, mi lesz velünk, jaj, elpusztulunk-e? – kérdést vetítik előre.

De hát honnan és hogyan? És miért ez a féltő félelem?

Ha az utóbbi félezer év történetét vesszük, nézzük, s csak gondolkozni próbálunk róla, nincs miért csodálkozunk. A nemzet féltő szeretetének a kétségbeesett megnyilatkozása ez a félelem... Az lenne csoda, ha ezt, ami velünk történt, ép lélekkel, ép értelemmel, higgadtan és józanul át tudtuk volna élni, meg tudtuk volna emésztetni.

S amikor csak csapás és csapás, kudarc és kudarc, egy idő után jöhet a fásultság, az önmagunk elvesztése, aztán a közöny.

Pedig: nehéz feladat vár erre a népre. Feladat, mert azt is hinnünk kell, valahol egyedüli nép vagyunk a magunk küldetésességével, betöltött szerepünkkel, Szent Korona tanunkkal, tehát: feladatok várnak, feladatok várnak még ránk. S ezeket a feladatokat csak akkor tudjuk teljesíteni, ha magunkra eszmélünk, felfogjuk létünk értelmét, s tenni tudunk önmagunkért. Önmagunkért, de nem öncéllal, önzéssel, hanem azért, hogy az emberiségért is tehessünk.

1. A nemzettudat meggyengülésének körülményei, okai.

1.1. Visszatérő állapot: a szétesett haza. Ez volt Mohács után, s ezt hozta számunkra a XX. század. Darabokra szaggattunk, és ezt az állapotot kellett és kell megélnünk, s ebben az állapotban kell önmagunkat megtalálnunk.

1.2. De: a nemzet csak nem adja meg magát. Küzd, folyamatosan küzd. Küzd még a lehetetlennel is. A szinte lehetetlennek tűnő körülmények között is. Küzdött a török időkben, küzdött a hódoltság területéken, nem lettünk mohamedánok, mint a bosnyákok egy része, nem, adtuk fel szabadságvágyunkat, küzdött a végvárakban, az erdélyi fejedelemségben, és a török kor vége után folytatnia kellett a küzdelmet az új „veszedelem”, a Habsburg-elyomás ellen. És jött Thököly, és jött Rákóczi, és jött 1848/49, majd a kiegyezés.

1.2.1. A magyarság megosztott. Van egy réteg, amelyet mély hazafiság jellemez, akiknek fáj a nemzet sorsa. Szenvednek miatta. De már Széchenyi István figyelmeztet: nem mindenki érez magyarul, aki magyarul beszél. És – még meszszebbre menve vissza, Bölcs Leó császár a fiának írt „intelmeiben” jellemzi eleinket. Bátor, harcos, szinte legyőzhetetlen nép vagyunk, írja, képesek vagyunk a végsőkig küzdeni, de könnyű a körében árulókat találni. S ha találsz, és megtudjuk, hogy áruló van köztünk, elveszítjük ellenálló-képességünket, s játszi könnyedséggel le lehet bennünket győzni.

1.3. A támadás is folyamatos. Az ellen-erők, a mi megsemmisítésünkre törő erők is – mert minden jel arra mutat, hogy voltak és vannak ilyenek –, állandóan harcban vannak. A fegyverek mellé bevettetik a megsemmisítőnek szánt harc másik módszere, az „eszmei-szellemi”. Ennek célja: gyökereink kitépése, nemzettudatunk folyamatos gyengítése, s végső célként: annak szétverése.

1.3.1. Az egyik legerősebb ideológiai fegyver ellenünk: zavart kelteni eredettudatunkban. Megkérdőjelezni, hogy valójában kik is vagyunk. A XIX. század elejéig ez egyértelmű volt számunkra, hogy szittyia ősök ivadékaik vagyunk, „két egy-testvér”, Ménrót és a „szép Enéh” fiainak, Hunornak és Magyaroknak utódai. Hittünk a hun-avar-magyar folyamatosságában, hittünk a Kárpát-hazában, a vissza-visszatéréseinkben. Ezt a hitünket, ezt az úgymond hagyományos eredettudatunkat igyekezett szétzúzni, tűzzel-vassal irtani a finn-ugor nyelvrokonság tudatos és célzatos szembeállításával ezzel a hagyományos magyar eredettudattal. Maga az „ugor-ággal” való négy-ötezer év előttig tartó, a finn-ségi ággal még régebbre visszanyúló nyelvi kapcsolatainkra utaló rokonság felfedezése felfogható egy jelentős tudományos eredménynek is. Fel is lehetett volna tenni a kérdést: honnan ered ez? Mi lehet a magyarázata ennek? Egyik lehetséges válasz: őseink kapcsolatba kerültek ezekkel az egytől-egyig parányi, de mindenképpen kis, nálunk jóval kisebb népekkel, akár nyelvcsere is bekövetkezhetett a részükről (mert mindig a több adja át a nyelvet a kevesebbnek, fordítva ez nem állhat), ez is lehetőség, főleg, ha figyelembe vesszük, hogy még ma is egymagunkban többben vagyunk mint az összes többi, másfél tucatnyi finn-ugor nyelvet beszélő nép együtt. Az, hogy ennek inkább a fordítottját kezdték bizonygatni, el addig, hogy a voguloktól vettük át a nyelvünket, meg hogy egy „primitív, barbár” ősnépnek a leszármazottai vagyunk, ami kizár minden mást. Ez – és nem maga a nyelvrokonság felfedezése – volt célzatos, lett ideológia fegyver bizonyos erők kezé-

ben, alkalmas a magyar nemzettudat széttúzására. Ugor-török háborúk dúltak, a hivatalossá tett magyar tudományosság a szó szoros értelmében kiátkozta a más úton járókat, igyekezett erkölcsileg, kutatásai komolyságát megkérdőjelezve hitelteleníteni eredményeiket (lásd **Szentkatolnai Bálint Gábor**, minden idők egyik legnagyobb nyelvzenijének a megalázását, vagy a **Kőrösi Csoma Sándorral** kapcsolatosan közhellyé vált megállapítás: „tévedett”, rokonainkat megkeresni „nem jó helyre indult”). El addig, hogy a magyar tudományosság ma is mereven elutasít minden olyan törekvést, amely nem az „egyetlen igaz úton”, a finn-ugor eredet útján jár. Mást még feltételezni is „tudománytalan”. Kutatni, hipotéziseket egyáltalán kimondani vagy vizsgálni – még inkább. A legújabb hipotézis kutatása, mely tulajdonképpen a génvizsgálatok eredményeképp bukkanhatott fel, s mely szerint bennünk van meg legnagyobb mértékben az európai ősgén, szóba sem jöhet. Egyetlen nép, amelyet ez nem érdekel – talán épp azért nem, mert rólunk szól –, épp az „érintett”, a magyar. Bárki – legyen az bármilyen nemzetiségű, olasz /**Alieni, Michelangelo Nadeo**/, amerikai /**Grover S. Krantz**/, még ki sem fejté elméletét, felfedezését, a magyar hivatalosságok nem vesznek tudomást róla. Vagy el is utasítják. Mi az Ural mocsaras lejtőiről származunk. Hogy a genetika szerint semmi rokonságban nem vagyunk sem az uráli népekkel, sem a finn-ugor népekkel, tehát az utóbbiakkal a rokonságunk csak nyelvi, ezt a modern-kori felfedezést sem vesszük tudomásul.

S az eredmény? zavar az agyakban. Ellenségkép a tudatokban. A nemzet megosztása. S az, hogy valójában nem tudjuk, és ne is tudjuk, hogy kik is vagyunk. Hogy honnan jön csodálatos nyelvünk, kétségkívül a jelenleg élő nyelvek egyik legősibbjé.

Ősi nyelv? Ez sem „hivatalos”, inkább „áltudományos” felfogás, hiába bizonyítja ezt kor nemzetközi tudományossága, a nyugati tudós-világ is, mi őket is ki merjük gúnyolni, elutasítani, ha úgymond a nekünk hízelgőt mondják. Ez a téma: tabu! Vele foglalkozni: tilos. Mert tudjuk, hogy nyelvünk finn-ugor, és hogy az az Uralban alakult ki. Így hát csak lopva mondjuk, ha mondjuk, hogy ősi nyelvünk van, a legtökéletesebbé fejlődött nyelvek egyike, mely alapja lehetne nemzettudatunk megerősödésének, megmaradásunknak. De nem, hála ennek az immár több mint másfélszáz év óta tartó harcnak, ködösítő, szó sem lehet róla folyamatnak, sikerült ezt a lehetséges pillért eljelentékteleníteni, annak fontosságát, tudaterősítő szerepét megakadályozni. Sőt, nem csak megakadályozni, a nevetségessé-minősítéssel szégyellni valóvá tenni.

1.4. Történelmi tudatunk negatív oldalról való befolyásolása. Vesztes háborúk népe vagyunk. Sikereinket vagy nem említjük, vagy nem is említhetjük, minimalizálja a hivatalos történelemírásunk, oktatásunk. Jó példa erre a 907-es pozsonyi csata teljes kihagyása mindenféle magyar történelemből. A Hawaiiiban élő kiváló magyar festőművész házaspár, **Makk Imre** és neje, **Holusa Éva**, akik a magyar történelmet képsorozatokban festették meg, s sorozatukat a Hadtörténelmi Minisztériumnak adományozták, megkértek egy ott élő fiatal magyar tudóst, hogy szükséges háttér-információként keressen adatokat a pozsonyi csatáról. A fiatal tudós-kutató döbbenten állapította meg, magyar forrásokból szinte semmit nem lehet találni róla. Teljesen hiányzik a történelemkönyveinkből. Azok fő-

leg vagy kizárólag a kudarcos csatáinkkal foglalkoznak. Pedig ez a csata alapozta meg a kárpát-medencei Magyar birodalom elkövetkező ezer évét. Tehát ezer évre szóló diadal volt, és nem tud, vagy alig tud, alig akar tudni róla a magyar történetírás. Ám a nyugati kútfők tele vannak e csata részleteinek a megörökítésével. Az akkor szinte elképzelhetetlen európai összefogással felvonultatott százezres nagyságrendű haderőre mért megsemmisítő vereség részleteivel, az „ellenfél”, a magyar haderő dicséretével. A Kalandozások kori sikereinket is összemoszuk, s csak az egy-két vesztes csatát (például. az 1055-ös Ausburgi vereséget) mutatjuk be kiemelten és részletesen. És így van ez a későbbi korok küzdelmeinek a bemutatásával is. Főleg vereségeinkkel, kudarcainkkal foglalkozunk. Önmagunkat mindenütt vesztes nemzetnek állítjuk be, melynek nincsenek sikerei. Ez ellen az önarckép ellen tulajdonképpen az irodalom tett, amit tett, **Balassi Bálint**, **Tinódi Sebestyén**, **Zrínyi Miklós**, és jóval később **Gárdonyi Géza**, nekik köszönhetjük, hogy a tudatunkban nemcsak a „semmi-nép vagyunk” kép él.

Mindezeket tudva, feltevődik, feltevődhet a kérdés: kik irányítják a magyar „önkép” kialakításának a folyamatát, és mi van mögöttük?

1.4.1. Külön kell szólnunk arról, amit a Habsburgok tettek ellenünk. Királyainkka választottuk őket. Nem elfoglalták országunkat, hanem uralkodóinkká választottuk őket. S a válaszuk, a viszonzásuk ezért: fél ezer éven keresztül folyamatosan „küzdöttek” a Magyarország kiszipolyozásáért, tönkretételéért. Küzdöttek a magyar nemzet megerősödése megakadályozásáért, az önzeretes magyarság letöréséért. Szabadságszerető, vagy szabadságra vágyó népünk megtorpanásáért. Ha ez harc lázadásba torkolt, seregeket vonultattak fel saját „alattvalóik”, mondhatjuk így is: saját népük ellen. S amikor másképp ez nem ment, az ország kifosztásával, javaink elorzásával, szegénységben tartásunkkal, gazdasági fejlődésünk megakadályozásával. S következőképpen: önnön minőségünk degradálásával tettek ellenünk. És mindezt: félezer éven át.

1.4.2. 1848-49 átmeneti feltámadást hozott. Feleszmélt, magához tért a nemzet. Aztán: európai összefogással sikerült az ellenerőnek felülkerekednie. Bármilyen kegyetlen volt is a megtorlás, 1848-49 mégis inkább magához térésre serkentette a nemzetet. S egészében véve nem a magunkvesztésnek, hanem a magunk megtalálásának vált a korszakává, történelmi pillanatává.

1.4.3. A kiegyezés ellentétes előjelű. Bár képletesen az „igazság” győzött, Bécs „kénytelen volt” kiegyezni az egykor legyőzöttel –elismerve annak harca jogosságát -, mégis megkérdőjelezhető a kiegyezés pozitív – megerősödést hozó – szerepe a magyar nemzettudatban. Megoszlott a nemzet, voltak, akik sikernek, és voltak, akik kudarcnak könyvelték el azt, ami történt. A hazafiúi szellem helyébe egy európeér, kozmopolita szellem lépett, illetve az hódított.

„Légy te ha tudsz, világhíró,

Verd fel a rest nyugatot,

Nekem áldott az a bölcső,

Mely magyarrá ringatott” – írja **Arany János** *Kozmopolita költészet* című versében. És szabadon garázdálkodik az inernacionalista eszme, prédaterület az ország, folyik a nemzetiségek következetes uszítása, ellenünk hangolása. És fo-

lyik az ugor-török háború, a harc nemzeti méltóságunk kigyomlálásért. Minden jel arra mutat, hogy akcióba léptek Trianon előkészítő erői.

1.5. Az I. világháború és Trianon... A monarchiát, azon belül Magyarországot belekényszeríti a világ az öldöklő háborúba. A magyar miniszterelnök az egyetlen, aki ellene szavaz a koronatanácsban a hadüzenetnek, a hadüzenet mégis megtörténik, s a vesztes háború után – mint Trianon okát – a világpolitika Magyarországot vádolja a háború kirobbantásával. Pedig a háború nem Magyarország miatt, hanem Magyarország, s a Monarchia, Németország, egyszóval a központi hatalmak ellen robbant ki. A kirobbantó az a háttérerő volt, melynek érdekében állt a Monarchia – s azon belül elsősorban Magyarország – letiprása, szétverése. Az az erő volt a kirobbantó erő, mely meggyilkoltatta – jó kiváltó okot véelve abban – **Ferencz Ferdinándot** és feleségét. A királygyilkosok, elnökgyilkosok, trónörökös-gyilkosok sohasem egyéni elhatározásból ölnek. Egy erő lépteti fel őket. Ez történt Szarajevóban is, s ez történt Dallasban is a Kennedy gyilkosságkor.

1.5.1. Mikor még a világháború sem volt önmagában elég ok Magyarország majdnem-megszüntetésére, a magyar nemzettudat teljes meggyengítésére, ama erők megszervezték a forradalmakat. Felléptették Károlyi Mihályt, a bábút, akinek a nevében el lehetett tenni, félre lehetett tenni az útból, ki lehetett kapcsolni a teljes magyar hadi potenciált, fel lehetett oszlatni a magyar hadsereget, hogy a „győztesek” semmi ellenállásba ne ütközzenek az ország megszállásában. Mert a háború tulajdonképpen még nem ért volna véget, még külföldön volt a teljes magyar hadi-gépezet, csak fegyverszünetet kötöttek, kényszerítettek ki, még semmi sem volt végérvényesen lezárva, ezért kellett a **Károlyi Mihály**, majd a **Kun Béla** nevéhez kapcsolható árulás.

1.5.2. Kun Béla és az övéi tették a kötelességüket. A maradék magyar méltóság, önbecsülés szétzúzásában is teljesítették a maguk feladatát, szerepét. Kellettek azért is, hogy indokot kapjon az antant a beavatkozásra, illetve a „szolgálatos eszközerők”, a románok, csehek, szerbek bevonulásra, az ország minden ellenállás nélkül való birtokba vételére.

1.5.3. Az elorzott országrészekben, az elcsatolt területeken megindul a nemzet elleni háború. Addig: az ország ellen, a területekért folyt a harc, most ez átalakult, a célpontok a nemzet, a nyelv, a hagyományaink, a kultúránk, az oktatásunk, az egyházaink lettek. S általuk: az egész nemzet. Mindenütt, minden utódállamban kivétel nélkül. Mint háttérerő még a maradék országban is.

1.6. A II. világháború újabb „lehetőség” a magyar nemzet ellen folyó háborúban. Bár: jött egy átmeneti megerősödés, remény a területek visszacsatolásával, de a nemzetnek szörnyű árat kellett fizetnie érte. Nem csak a csatatereken, a fogolytáborokban, de még inkább a tömeges megtorlások révén. Valóságos népirtás kezdődik az egész Kárpát-medencében. Tombol a terror itt és ott és mindenütt. Egyetlen bűnöd, hogy magyar vagy.

1.6.1. Népirtást rendeznek Tito partizánjai. Még ma is csak „hozzávetőleges” számokat mondunk, 40-60 ezer magyart – főleg férfiakat – irtanak ki. A legkegyetlenebb módszereket használják. Vannak, akiket eleve megnyúznak. Egy katolikus lelkészt azért, mert a visszatérő magyar csapatokat köszöntve azt

mondta (volna), hogy élete legszebb napja ez, lenyúzták a bőrért, s hogy még rettenetesebb legyen a szenvedése, besózták. Másokat előbb napokon át kínoztak, majd kihajtották őket a Duna, a Tisza partjára, másutt, ahol messze volt a folyó, ki határba, megásatták a sírjukat, s úgy lőtték oda vagy ide bele őket.

1.6.2. Csehszlovákia keleti részeiről és Kárpátaljáról „malenkij robotra” szedték össze és vitték a 18-50 éves férfiakat. Több százezren soha vissza nem tértek. S nemcsak az ő személyes pusztulásuk, elpusztításuk volt a népiirtás „eredménye”, hanem a szaporulat megakadályozása is. Nem születtek gyermekek, drasztikusan megváltozott az érintett települések népességének arculata. Ez is cél volt, s teljesített.

1.6.3. Erdélyben a „mánisták” garázdálkodnak egy ideig, szabadon rabolnak, tömegmészárásokat terveznek és hajtanak végre. Szárazajtánál fejszével vágják le az első két áldozat fejét, mígnem a hóhér eldobja a fejszét, és megtagadja, hogy tovább ölné, ekkor jönnek a golyó általi kivégzések. Ugyanezt teszik Csíkszentdomokosnál, Egeresnél, Biharremeténél és több más helyen. A szovjet alakulatok – melyeknek már hátország volt ez a terület, lévén hogy előrehaladt a front – akadályozzák meg a magyar kommunisták közbelépésére ennek a „megtorlás”-sorozatnak a folytatását. De nem akadályozzák meg azt, hogy itt is – akárcsak mint Kárpátalján – három napos élelemmel hurcolják el az embereket a „répásokat” úgymond répaszedni, hogy az ideiglenesen létesített börtönökben, lágerrekbe, a földvári fogolytáborban kössenek ki, ahol kiéheztetik őket, s akiket nem visz el a vérhas vagy hastifusz, azokat a Szovjetunióba hurcolják, ahonnan alig térnek haza néhányan a sok tízezer elhurcoltból. A háromszék-megyei Székelytamásfalváról például a frontokon elesettek száma nem alig érte el a 8-at, de a „répások” száma, az így elhurcoltakból haza nem tértek száma meghaladta a 60-at. Kolozsváron román katonaalakulatok járták a várost, válogatás nélkül szedték össze az utcán, a házakból a magyar ajkú férfi lakosságot, tízezernyi embert állítottak sorba, Tordáig gyalog, onnan tovább vonatszerelvényeken vitték Földvárra, Foksinba, s onnan ki a Szovjetunióba. Csak a tichinai lágerben egyetlen télen az odavitt tízezernyi emberből – az ott szenvedett tanú vallomása szerint – kb. 9200-an pusztultak el.

Megdöböntő eset, „rész-történet”: Egy férfi kéziszekéren vitt valami ládát a Házsongárdi temető utcáján. A pribékek rámentek, a férfi tiltakozott, de csak belökdösték a sorba. Adatközlőm majd a Szovjetunióbéli lágerben ismerte fel azt a férfit, s megkérdezte, mit vitt a ládában, amikor beállították a halálra szántak siralom-sorába. A feleségemet, volt a válasz, meghalt, s vittem a temetőbe eltemetni. Otthon bezártam a házba a gyermekeket. Azóta sem tudom, mi lett velük.

És hány hasonló drámai történet.

1.7. Elkezdődik a kommunizmus rémuralma egész Kelet- és Közép-Európában. Mindenütt a nemzeti színezetű kommunisták kerekednek felül, legszembetűnőbben Jugoszláviában, de ugyanúgy Csehszlovákiában, Romániában, Lengyelországban, Bulgáriában, még Kelet-Németországban is, kivétel Magyarország. Magyarországon **Rákosi Mátyás** hordáit segíti hatalomra Moszkva, vagy a Világot Kormányzó Gépezet, akik büntető-lágerré alakítják Magyarországot. „A

magyar történelem legrettenetesebb évtizede volt az 1944-ben elkezdődött és 1956-ban véget ért korszak.” – vallja az egyik meghurcolt. Törvényszéki ítéletekkel 15.000 embert végeznek ki! /**Málnási Ödön** adata,, Garfield, 1987. Más adat szerint: 500 a „hivatalosan” kivégzettek száma/ És a kitelepítések, a kínzó táborok! És a „ráadás”. Csak az Andrássy út 61. alatt fél év alatt 3000 embert kínoztak halálra! Békés megyében – **Fekete Pál** kutatta ki – több mint 60 embert vertek agyon. Nem elítélték – az elítéltek feltételezett számát láttuk -, agyonverték őket. Egy példa: a falu párttitkára a városi piac közeli kocsmában találja az egyik falubeli gazdát, eladta a tehenét, s magyar szokás szerint áldomást isznak.

– Te mit keresel itt munkaidőben? – hangzik a felelősségre vonó kérdés.

– Menj te léhűtő, te is az én munkámból élsz! – jött a keserű válasz.

Este rendőrök mennek a „bűnöshöz”, elhurcolják, a két bokájánál egy lóhoz kötözik, a lóra felül a „végrehajtó személy”, s addig vágat a falu utcáján, amíg az áldozatnak teljesen elväsik a feje, elväsnek a nyaka-csigolyái, elfolyik a vére.

És ez megy mindenütt. Erdélyben **Bölöni László** világhírű futaballista majd labdarúgó edző „kulákká” minősített nagybátyját kiviszik, kilökdösik a falu szélére, majd:

- Ott a kukorica, szaladj, menekülj!

- Na, nem érted? Szaladj!

Az illető ahogy tétovázva elindul arrafelé, tarkón lövik.

„A mocskos kulák meg akart szökni!” – így a magyarázat, ha valami magyarázatra egyáltalán volt szüksége a hatalomnak.

S mindezek a világ legtökéletesebb, legdemokratikusabb, legszabadabb társadalmában. Újabb ok, okok a hited elvesztésére, arra, hogy feladd önmagadat, elveszítsd önnön méltóságod érzését..

1.7.1. Folyik az ember megalázása. A becsület megtépázása. Légy aljas, és boldogulsz! Vagy: igazából így tudsz boldogulni. **Lenin** és **Sztálin** rendszere, **Rákosi Mátyás** és **Gheorghiu Dej**, majd **Ceașescu** rendszerei azzal is megalázzák az embereket, hogy az érvényesülés, a jobb élet, az elfogadható élet feltételévé szabják, teszik, hogy légy áruló, szolgálts embertársadról annak ártó információkat. Megzavarodnak a lelkiismeretek, nő az önmagukkal szembenézni nem tudó vagy nem akaró emberek száma. Már semmi más nem fontos számodra, se nemzet, se közösség, kisebb közösség, csak az, hogy te állni-élni tudj. És már a saját gerinced sem fontos. Azt is megroppantotta a kor.

1.8. 1956-ban újra feltámad a nemzet. Hogy aztán jöjjön a megtorlás kora. Kádár János előbb kemény, majd puha diktatúrája. És a veszélyesebb, a több kárt hozó a puha diktatúra volt. Többet ártott a nemzetnek, mint a legvéresebb, legkeményebb megtorlások, a roskadásig tele börtönök, a 400-600 elpusztított ember áldozata. Kétszínű jelszó: – aki nem ellenségünk, barátunk! És: lophattál, csalhattál, mind dicséretes dolgok voltak. Nem dolgoztál? Az is dicséretes volt. Épp csak a nemzetedért ne tégy semmit. Légy csúszó-mászó, lanyha, jellegtelen és jellemtelen. És – megszületett a mondás – azt hittem, hogy **Kossuth Lajos** népe, s kiderült, hogy a **Kádár János** népévé lett a magyarság.

Igen, a Kádár János népévé lett. Az arcához formálta, hasonlóvá tette a nemzet jó részét a „bölcös államférfi” jellemtelensége, nemzetét megtagadó aljassága.

A kialakított „új embertípus” igénye: Ne érdekeljen a néped sorsa, csak a magad sorsa, a magad érvényesülése. És akkor érvényesülsz, ha nincsenek gondolataid, nincsen kiállításod, csúszó-mászó vagy, ha kell, aljas, alattomos, semmi. Ne legyen elved, hited, s a nemzedet, magyarságod számodra közönyös legyen.

Kihagyták a tankönyvekből a határon túli magyarokat. A magyarság határa az ország határával esett egybe. A magyarországi fiatal iskolai tanulmányai során nem is találkozott ezekkel a fogalmakkal, hogy Erdély, Felvidék, Délvidék, s még kevésbé azzal, hogy ott élnek magyarok. Ezzel sem találkoztak, hogy Trianon. S ha mégis, az ország vezetés fogadkozása formájában, hogy a trianoni határokat soha nem vonják kétségbe. Még **Horn Gyula** is ezt tette, amikor a szlovák-magyar alapszerződést aláírta. Sorozatban tettek „vigyázzban-állásos” hitet arról, hogy rólunk lemondtak.

1.9. Az úgymond rendszerváltozás semmit nem változtatott a helyzeten. Vagy ha igen mégis, rontott, súlyosbított. A jók, a még tartásosnak maradt réteg óriásit csalódott. Az erkölcs megromlása mostanra érett be, mostanra jutott el a delelőjéhez. A hajdan tisztességes magyarságból kitermelte a maga velejéig korrump rétegét, és ez a korrump réteg foglalta el rendre szinte az összes pozíciókat. A bölcs tanács is elhangzott: „*Merjünk kicsik lenni!*” Más szóval: tudjad, hogy semmi vagy. Ne légy büszke a népedre. Ne értékeld magadat, ne értékeld néped múltját, helytállását, történelmed sikereit, kultúrádat. És a másik bölcs vezető tanácsa: „*El lehet menni! Akinek nem tetszik itt, elmehet!*” És nem az, hogy az országnak szüksége van rátok! Dolgozzunk, erősödjünk!

Erősödjünk? Dehogy. Odadobni az országot az Erő markába. Gyarmati területnek. S ennek érdekében: kifosztani, ellenállás-képtelenné tenni a hazát.

A becsületes ember felteheti a kérdést:

Ennyire aljassá tudott lenni az aktuális „felső rétegünk?” Az ország poszt-kommunista, „baloldali-liberális” vezetése? A külső erő belső kiszolgálói, az „ítéelt” végrehajtó-zsoldosai.

1.10. Megerősödtek a külső támadások. Ahogy annak jelei mutatkoztak, hogy az ország fel akar eszmélni, a megváltozott vezetés Magyarország érdekeit próbálja így vagy úgy képviselni, beerősödtek a magyar ellenes támadások. Egyértelművé vált: a globális érdek nem fogadja el helyi érdekek érvényesülését.

Mindezeknek a tükrében, ezeknek a történéseknek a következtében „alakult”, ezekhez a viszonyokhoz „idomult” a magyarság nemzettudata.

2. A nemzettudat állapota. Tünetek

2.1. Állapot a trianoni maradék-országban.

Elég, ha csak 2004 december 5-éből vonjuk le a következtetéseket. Akár az ország népe „letesztelésének” is elfogadhatjuk ezt a sajnálatosan megtörtént eseményt.

2.1.1. Az ország akkori vezetése mint idegeneket dobta el a határon kívül rekedt részét a nemzetnek. Sőt: vádolt, bemocskolt. Azzal vádolt, hogy el akarjuk venni a munkahelyeket, ki akarjuk enni a vagyonukból az „ithoniakat”. Ha megkapjuk az állampolgárságot, megkárosítunk minden magyar állampolgárt tételben is kifejezhetően, ha jól emlékszem családonként havi kb. 20-25.000 Ft-

tal. S felszólította az állampolgárokat, hogy vagy ne menjenek el szavazni, vagy szavazzanak nemmel. És a „nemzetnek” több mint 60%-a nem ment el szavazni. S akik elmentek, azoknak is egy jelentős része nemmel szavazott. Kb. 2.000.000 magyar szavazott igennel. Ez volt a „teszt” eredménye. A 10 millióból kevés híján 2 millió, tehát a felnőtt lakosságnak kb. egynegyede érez(het) magyarul.

2.1.2. Jól példázza az állapotokat a gyurcsányi tanács: „*el lehet menni!*” megfogadása. Egyes felmérések szerint évi százeres nagyságrendekben mennek el a fiatal magyar munkaképes állampolgárok úgymond új hazát keresni. A remélt jobblét fontosabb, mint kitartani a haza mellett.

2.1.3. Beszédes a délszláv háború idején Magyarországra özönlött vagy határon túlról idetelepedett magyarokhoz való viszonyulás. Egy kórógyi magyar mesélte el, hogy ama Szent Bertalan éjszakát követően, mikor az egész falunak menekülnie kellett, s Mohács környékére sodródtak, két évig bírta, hogy ő Magyarországon nemzettársai szemében „büdös jugó”-ként minősítették. Nincs erdélyi magyar, aki ne került volna szembe az őket – mondhatom azt is: bennünket, én is szembekerültem ezzel nem is egyszer – románnak tituláló számunkra megbélyegző minősítéssel. Kit keres, a románt? – tapasztalta a székely anya, aki Magyarországon dolgozó fiát jött meglátogatni. Tréfás mondás is született ebből:

- Mikor lesz a székelyből román?

- Ha Magyarországra kerül!

A Kádár rendszer idején Magyarországra látogató gyermekeim naponta szembesültek ezzel: Erdélyiek vagytok? S tudtok magyarul?

A kilúgozott agyú nemzet megnyilvánulásai voltak ezek.

2.1.4. Sikerült megzavarni a magyar társadalmat. Madách szavai próféciának bizonyultak. „Ma senki nem hisz, törpe az idő”. Mindenki kételkedik mindenkiben. Ha új, pozitív töltetűnek tűnő erők lépnek fel, kételkedő a társadalom. Mindenütt csalást, szemfényvesztést, álnokságot sejtnek. Nem hisz a magyar közösség hiteles politikai erőkben. Nem hisz a nemzeti igaz szolgálatának a szándékában. Métán mondhatjuk: bizalomvesztésben szenved az egész magyar társadalom.

2.1.5. Önmagában példaértékű – kommentárt sem kíván – 2012-ben a három magyar egyház, a Római katolikus, a Református és az Evangélikus egyház legfőbb vezetése visszautasította azt az államtitkári felkérést, hogy Trianon napján 1. percet húznák meg az ország összes harangjait mintegy a magyar együtvé tartozás szimbólumaként. **Erdő Péter** bíboros-hercegprímás, **Bölskei Gusztáv**, református zsinatelnök és **Gáncs Péter** evangélikus püspök válasza: a harang liturgikus célt szolgál. Tehát legfőbb egyházaink számára közönyös a nemzet, melyet ők – így juttatták kifejezésre – megtagadnak.

Értelmezzük csak: a pásztorok megtagadják saját nyájukat. Ez a tény azt súgja: mély pontra jutott a válság. Szinte tragikus helyzet!!! Hiszen a hit elvesztésére az egész nemzet elvesztését okozhatja.

Az egész nemzet nem tart még itt. De hogy ez a vezetés erre felé vezeti a nemzetet, fájó igazság.

2.2. Az utódállamok magyarsága helyzete, nemzettudata sem jobb, vagy ha mégis igen, kevéssel. Tartja, bizonyos mértékig erősíti bennünk a magyarság-tu-

datot, hogy nap mint nap szembesülünk kell a nemzeti mivoltunkból adódó megszámlálhatatlan hátránnyal, megalázások mérhetetlen sorával. Mindez kettős következménnyel jár. Ki is olt, de ébren is tarthat. Mégis: általános jelenségek:

Rohamos fogyás részben az alacsony szaporulat, a beolvadás, részben az elvándorlás következtében.

Saját iskolák feladása, elcserélése a többségi iskolával, s ezzel a nemzeti kultúrához való kötődés lazulása.

Vegyes házasságok, mint elszívó erő.

Elvándorlás, akár külföldre – jobbik eset a megmaradás lehetősége szempontjából Magyarország – vagy belső migráció, sokszor áthelyezéssel, melynek eredménye a közösségből való kiszakadás lehet. Különösen erős Bukarest elszívó ereje.

A politika, a nemzeti képviselő gyengesége, önfeladása, az egyéni- vagy párt-érdeknek a közösségi érdek elébe való helyezése. És – külön ide vehetjük: a rendkívüli méreteket öltő korrupciót, mely – főleg a politikusoknál eleve megszünteti a közösségért való harc lehetőségét. A korrump ember kézben tartható, pórázon tartható. A hatalom szempontjából jó, ha korrump vagy, mert akkor nem fogod vállalni a harcot, vagy ha igen, csakis magadért, egyéni talpon maradásodért..

És végezetül: a nyelv könnyűszerrel való feladása.

De vegyük egyenként az utódállamokat.

2.2.1. A romániai magyarság fogyása vészes, az utóbbi két évtized alatt számunk 400.000-rel csökkent. Erős kultúrát hoztunk létre, de politikai vezetésünk nem vállalja a megmaradásunk egyetlen eszközét, az autonómiát. Létrejött az SzNT, mely megfelelő politikai támogatottság nélkül, önerőből, a hivatalos magyar politikától inkább ellenségesen kezelve folytatja küzdelmét a Székelyföld autonómiájáért. Maga a székelység nem vállal egy fokozott kiállást, harcot, az egész közösségünk hajlamos az inkább mellveregető, melldőngető hazafiságra. Jó magyarok vagyunk szóban, de ha tenni kell valamit, bármi keveset a magyarságunkért, nem vállaljuk. Nem vállaljuk a következetes kitartást a nyelvünk mellett. Tunyaságból, érdektelenségből periferiztálódik a magyar nyelv, kiszorul a hivatalosságból. A politikum nem tesz meg semmit ezért, még a kisebbségi törvénytervezetébe sem vette be az RMDSZ, hogy regionális nyelvként elfogadtassa azokon a területeken, ahol döntő többségét alkotjuk a lakosságnak, a magyart. A tömbben még nagyobbára kitartunk iskoláink mellett, a szórványban ez sajnos mind kisebb és kisebb mértékben történik meg. A tömbből kiszakadtakban – általános megfigyelés – még kisebb az immunitás, ha a székelység szórványba kerül, tüneményes gyorsan szívódik fel.

Rendkívüli veszélyt jelent az ország regionizálása, új területi felosztása. Egy előnytelen átszervezés megronthatja fennmaradásunk esélyeit. Egyetlen mentvár lenne az autonómia, amit a politikum önfeladásból, egyéni érvényesülését tartva elsősorban szem előtt, azt, hogy a hatalomban benne tudjon maradni, ennek ára. Az autonómiáról való lemondás. Ezzel tulajdonképpen beolvadásunk útját egyengetjük..

2.2.2. Felvidék magyarsága rendkívül nehéz helyzetben van. Mint közösség annyira elvesztette józan tartását, az utolsó két választáson kibuktatta a saját

érdekeit kismértékben bár, de mégiscsak jobban védelmező politikai alakulatát, a Magyar Koalíció Pártját a hatalomból a szlovák félnek nyíltan behódoló, szlovák pénzen létrehozott HÍD szlovák-magyar párttal szemben. Tehát a magyar közösség azt a pártot támogatja, amelyik őt, az ő érdekeit, vagy egyáltalán, vagy csak nagyon kis mértékben, de mindenképpen kisebb mértékben vállalja fel, mint a sokkal nemzetibb töltetű másik párt. Nyomul lefelé a nyelvhatár, melynek mentén tömegesen adják fel iskoláikat, nemzetiségüket. Van egy igen kis kemény mag, az egyre inkább többséget képező rész önfeladó. Vannak örövendetes jelek is, az autonómia mozgalom „törvényen kívüli” erősödése, egyéni akciók ennek érdekében.

Sajnálatos módon az egyházak is a beolvasztás eszköze szerepét töltik be. Nem ad a szlovák állam magyar katolikus püspökséget, Róma ezt beleegyezéssel nézi, manipulálnak a papokkal, magyar területekre magyarul nem tudó lelkészeket küldenek, akik tiltják a magyar nyelvet, akárcsak mint a moldvai római katolikus egyház. Ennek is eredménye: A magyarság száma rohamosan csökken.

2.2.3. Délvidéken a délszláv háború tizedelte meg jócskán a magyarságot. Olyan falvakban, mint Kórógy és Szentlászló, s a Drávaszögben is sokféle, ekkor szűnt meg a magyar oktatás. Rengetegen menekültek el. Szerbiában a kritikus 300 ezer alá került a magyarság létszáma, ugyanúgy csökken Horvátországban és Szlovéniában is.. Az előregedés is szinte megállíthatatlan. Egyre jobban sorvadnak, a betelepítések is rosszat tettek, megbomlottak ezzel eddig többnyire homogén magyar közösségek. A szlovéniai magyarság élvez bizonyos alkotmányos védelmet, de a két nyelvű iskolák őket is inkább gyengítik, mintsem erősítenék. Jó jel: a magyar nyelv Vajdaságban regionális státust élvez(ne), aminek a lehetséges előnyeit nem veszi igénybe a közösség, mely inkább passzív saját sorsa iránt.

2.2.4. Kárpátalja magyarsága is rohamosan fogy. Itt főleg az elvándorlás gyengíti az erőt, de gyengíti a szinte általánosnak mondható „jelenség” is: a magyar szempontból önfeladó(bb) pártot, az Ukrajnai Magyar Pártot támogatja a többség szemben Kárpátaljai Magyar Kulturális Egyesülettel. Pozitív hatást hozhat elfogadtatása esetén: a legújabb nyelvtörvény, mely regionális nyelvként ismerné el a magyart

2.2.5. Órvidék magyarsága eljutott a teljes önfeladás állapotáig. Maga a közösség lép fel a magyar istentisztelet ellen, nem óhajtja. Az állam lehetővé tette az úgynevezett magyar osztályok nyitását, melyekben, mint tantárgyat tanítanak a magyart. Ha ilyen osztály még létezik, az osztrákok – a határ közelsége miatti kapcsolattartás érdekében – éltetik, a magyar közösség fájdalmasan nem tart igényt rá. Az már be akar olnadni. S így van ez akkor is, ha a lelkesíti szándék ezt itt-ott meg akarja akadályozni, vagy legalábbis lassítani akarja a folyamatot.

2.3. Külön kategóriát alkothatna a világban szétszórtan élő magyarság. A nemzet harmadik ága. Tulajdonképpen megmutatkozik bennük a magyarság minden erénye és gyengesége. Van egy kis rétegük, aki mindent megtesz a magyarság megmaradásáért, megtartásáért. De csak nagyon kis rész ez. Ahol ilyen emberek, nemzet-mindenesek vannak, ott van magyar élet, ott vannak ren-

dezvények, óvodát, iskolát tarthatnak fenn. Működtetik a cserkészetet. Az ő harcukon, tevékenységükön sok múlik. Van még egy másik réteg, akik adnak a magyarságukra, valami módon jelét adják magyar mivoltuknak. Ők azok, akik eljárnak az istentiszteletekre, mert ott találkozhatnak egymással, a bálókra, vacsorákra, előadásokra, csökkenő számban a magyar rendezvényekre. Közéjük tartoznak azok is, akik számára fontos, hogy gyerekeik a hétvégi iskolában, a cserkészetben (rendszerint a két kategória ugyanazokból tevődik össze) ott legyenek, valamiféle magyar műveltséget is kapjanak. A többi jó 90%-ot ez kevéssé érdekli. Azok elsősorban, mint egyének élnek ki saját energiájukat. A munkájukat végzik, megpróbálnak érvényesülni az idegen körülmények között, s ha számukra a magyarságuk inkább egy statisztikai pont, ha egyáltalán az is, jelentősége alig van. És főleg olyan szempontból érthető ez, hogy nem tesznek azért semmit. Gyermeküket nem tanítják meg magyarul, nem látják értelmét. S ha ezt nem mondják nyíltan ki, a tetteik bizonyítanak. Mert csak az adja át a magyarságát, aki ezt akarja, akinek ez fontos. S a többségnek – sajnos – nem fontos.

2.4. A helyzet hát inkább lesújtó. Itt is és ott is, anyaországban, utódállamokban mindenütt érezhetőek a válságjelek. Mélyen az európai átlag alattiak az életviszonyok, alig van munkalehetőség, menekült-áradat özönlik kifelé, el az ősi földről. Megkeseredettek az emberek, rossz a hangulat, hiányzik a többségből a fűtő-mozgató erő, hiányzik a nemzet szeretete, a nemzetért való tenni akarás, elszántság.

Ezen a helyzeten kell változtatni.

3. Kiút – magyar jövő – magyar feltámadás

3.1. Olyan periódusát éli a magyar történelem, amikor egyszerre és mondhatni: bokrosan jelentkeznek a bajok.

Egyetlen nemzet voltunk, mely fellázadt a kommunizmus rémuralma ellen. És a végső összeomlás kataklizmaszerű folyamatát is Magyarország indította el. Joggal vártuk és hittük volna, hogy abból a katasztrófálisnak mondható gazdasági lemaradottságból, melybe ez a rendszer juttatta, sodorta bele az országot, a nyugati világ segítségével kilábalhassunk.

Nem ez történt. Elindult az ország teljes kirablása, kifosztása. Még mélyebbre taszítottunk! Olyan mélyre, olyan kilátástalan állapotba, amelynél – legalábbis úgy hisszük, úgy hihetjük – már-már nincs lennebb.

Az Európai Unió-tagság nem előrelépést, hanem újabb visszaesést, újabb – a lehetőségen belül is – hátrányos helyzetet hozott Magyarországnak. Folytatódhatott, sőt: felfokozott lehetőséget, uniós védelmet kapott a szabadrablás. A határok, munkaerőpiacok megnyílásával a kiáramlás, s ezzel a magyarság szétszóródása is felfokozódott. Új népvándorlásnak vagyunk a szemtanúi, melynek a végkimenetelét még fel sem tudjuk fogni.

És ebből a helyzetből kell megtalálnunk a kiutat...

3.2.. Feltámadásra képes nemzet vagyunk. Ezt bizonyítja egész történelmünk. Amolyan hétfejű vagy 12 fejű sárkány a magyarság, melynek állandóan vágják, nyesik a fejeit, s azok rendre újra és újra kinőnek. Igaz, sokszor évtizedeket kell

várni az újabb fellángolásért, feltámadásért. De az – eddigi történelmünk tanúsága szerint – mindig eljött, és hisszük, hogy most is el fog jönni.

3.3. A külső ellenerők ismertek. Tudjuk, szinte jobban, mint bármikor, hogy kikkel, milyen erőkkel állunk szembe. Azt is tudjuk, világválság, és nem csak gazdasági, politikai válság van. A jelenlegi világtrend összeomlása csak idők kérdése. Erre az összeomlásra kell felkészülnünk.

3.4.. A legfontosabb: a nemzeti tudatnak kell megerősödnie. Saját sorsunk iránti érdektelenséggel, közönnyel, passzivitásunkkal többet ártunk mi magunk önmagunknak, mint amennyit a világ árt. Rá kell döbönnie a nemzetnek: sorsunk végül is a saját kezünkben van. Csak akkor tudunk megmaradni – mert ez nemcsak az elmúlt félezer évben volt kérdés, ma is kérdés –, ha akarunk. De nem elég csak passzívan akarni, cselekvőn kell ezt tennünk. És tudjuk, hogy miért tesszük, illetve, hogy mit teszünk.

3.4.1. Az ébredésnek a jelei mintha már mutatkozni kezdenek. Az a magyar-ellenes hajszá, amellyel az országnak az eddiginél egy nagyon kevéssel nemzetközpontúbb, országérdek-szemléletűbb politikai vezetését a világmaffia – melynek előtretolt állását jelenti az Európai Unió, nem fogadja el, sőt: támadások sorozatával próbálja megtorpantani, nemzeti szempontból inkább pozitív hatást vált-váltott ki. Bizonyos ébredést „provokált”, provokál. Ennek az erőnek a maga megmutatása, leplezetlen jelentkezése sok ember szemét nyitogatja. Elindulhat, sőt: el kell indulnia egy olyan öntudatosodási folyamatnak, mely nélkül aligha van előbbrelépés, aligha van esély a megmaradásra.

3.4.1.1.. Mintha a baloldali és balliberális erők tért vesztek volna. Szétesett az SZDSZ valamint a teljes árulás útjára lépett MDF, még nem elegendő módon, de gyengült, sőt – Gyurcsányék kilépésével – osztódott az MSZP. Csupa jó jel.

3.4.2. Új alkotmánya van az országnak, mely mindenképpen „nemzetibb”, mint a Rákosi-féle, akkor is ideiglenesnek tekintett kommunista, az ország kifosztását, hagyományos rendjét felszámoló tákolmány volt. Ezt az alaptörvényt is csak átmenetinek tekintheti a nemzet. Vissza kell térni a történelmi alkotmányhoz, mely a Szent Koronát visszahelyezi az ország élére. Enélkül nincs megmaradás! Csak az mentheti meg az országot, amiként a maga módján annak köszönhetjük, hogy Magyarország átvészelte a vérzivataros évszázadokat. Még a Habsburgok is tehetetlenek voltak a magyar alkotmánnyal szemben, melyet sikerült életben tartani egészen a kommunista invázióig. Ehhez kell visszatérni Magyarországot is, az alkalmas pillanatban. De hogy ez lehetséges lehessen, fel kell készülni rá.

3.4.3. Ez a legtöbb, és a szinte egyetlen lehetőség.

Felkészülni!

Felkészülni a küszöbön levő változásra.

Nem mondani le semmiről. Mert – **Deák Ferenc** gondolatával – csak az veszett el végleg, amiről magunk mondtunk le.

3.5. Az utódállamokban a pillanatnyi lehetséges cél: az autonómiák különböző formáinak a kiharcolása. De ehhez: fel kell számolni a megélhetési politizálást, egy pártérdek fölötti politizálás kereteit kell megteremteni. Addig, amíg

a közösség az idegen érdekeket szolgáló belső politikai erőket nemcsak hogy elfogadja, de azokat támogatja, addig nincs kiút.

3.6. A világ magyarsága bebizonyította, és naponta bizonyítja, hogy értékes, kreatív nemzet vagyunk. Ők tettek a legtöbbet azért, hogy értékelt, szimpátiával kezelt nemzet lehessünk. A nemzetközi politikum magyar-ellenessége nem fõdi a magyarságunk a világban való igazi megítélését. Nemhogy ellenszenvvel, szimpátiával néz bennünket az emberiség. Illetve azoknak az országoknak a népe, ahová jelentős számú magyarság sodródott. Ezt a helyzetet kell kihasználnunk, javunkra fordítanunk. Azokat a pozitív lehetőségeket, melyeket a világ magyarsága képes meglátni, megtalálni, ki is kell céltudatosan használni. Az ő tehetségüket, segítségüket is az ország, a felemelkedés szolgálatába állítani, amikor elérkezik a cselekvés nagy pillanata.

Ennek a pillanatnak a megfelelő előkészítésével tudjuk majd véghezvinni az Új Magyar Csodát!

A Csodát, amely nélkül nincs megmaradás.

És csoda is csak akkor lesz, ha magára eszmélt a nemzet.